

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2022.5.23>**PRAWNE REGULACJE KONTROLI NAD POPEŁNIENIEM PRZESTĘPSTWA W UKRAINIE****Yevhen Hladii***student trzeciego poziomu wykształcenia**Narodowej Akademii Spraw Wewnętrznych (Kijów, Ukraina)*

ORCID ID: 0000-0002-9968-9906

gladiy_ev@ukr.net

Wskazano, że Kodeks Postępowania Karnego Ukrainy i regulacyjne akty prawne nie ujawniają treści pojęcia „kontrola nad popełnieniem przestępstwa”, co prowadzi do problemów w rozumieniu prawa i egzekwowaniu prawa, w szczególności w zakresie oddalenia niektórych form kontroli nad popełnieniem przestępstwa od innych tajnych, a także jawnych działań śledczych (poszukiwawczych) podczas prowadzenia postępowań karnych. Zbadano punkty widzenia dotyczące dopuszczalności kontroli nad popełnieniem niedokończonego przestępstwa, w związku z czym utrzymano stanowisko możliwości kontroli nad niedokończonymi poważnymi lub szczególnie poważnymi przestępstwami, co jest zgodne z przepisami obowiązującego prawa postępowania karnego. Uzasadniona jest celowość opracowania osobnej instrukcji/zaleceń metodycznych dotyczących kontroli popełnienia przestępstwa jako kompleksu działań proceduralnych i organizacyjnych i taktycznych, w których warto uregulować procedurę przygotowania, przeprowadzenia, udokumentowania, kontroli departamentalnej nad przeprowadzeniem tego tajnego działania śledczego (poszukiwawczego), a także kwestie organizacji interakcji prokuratora i śledczego z pracownikami jednostek operacyjnych podczas kontroli nad popełnieniem przestępstwa.

Słowa kluczowe: tajne postępowanie śledcze (poszukiwawcze), postępowanie karne, kontrola nad popełnieniem przestępstwa, kontrolowana dostawa, kontrolowany i operacyjny zakup, specjalny eksperyment śledczy, symulowanie sytuacji przestępstwa.

LEGAL REGULATION OF CRIME COMMITMENT CONTROL IN UKRAINE**Yevhen Hladii***Third Level Education Holder**National Academy of Internal Affairs (Kyiv, Ukraine)*

ORCID ID: 0000-0002-9968-9906

gladiy_ev@ukr.net

Abstract. It is stated that the CPC of Ukraine and bylaws do not disclose the meaning of "control over the commission of a crime", which leads to problems in law understanding and law enforcement, in particular, in distinguishing certain forms of control over the commission of crime from other covert and public investigators (search) actions during criminal proceedings. The views on the admissibility of control over the commission of an uncompleted crime have been studied, in connection with the position of the possibility of control over uncompleted serious or especially serious crimes is supported, it corresponds to the provisions of the current criminal procedure legislation. The expediency of developing a separate instruction / methodological recommendations for monitoring the commission of a crime as a set of procedural and organizational-tactical actions, which should regulate the procedure of preparation, conduct, documentation, departmental control over this NRS, as well as the organization of interaction between prosecutor and investigator and employees operational units during the control over the commission of a crime.

Key words: covert investigative (search) action, criminal proceedings, control over the commission of a crime, controlled delivery, controlled and operational procurement, special investigative experiment, simulation of the crime situation.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КОНТРОЛЮ ЗА ВЧИНЕННЯМ ЗЛОЧИНУ В УКРАЇНІ**Євген Гладій***здобувач третього рівня освіти**Національної академії внутрішніх справ (Київ, Україна)*

ORCID ID: 0000-0002-9968-9906

gladiy_ev@ukr.net

Вказано, що КПК України та підзаконні нормативно-правові акти не розкривають зміст поняття «контроль за вчиненням злочину», що призводить до проблем у праворозумінні та правозастосуванні, зокрема, в частині відмежування окремих форм контролю за вчиненням злочину від інших негласних, а також гласних слідчих (розшукових) дій під час здійснення кримінальних проваджень. Досліджено точки зору щодо допустимості проведення контролю за вчиненням незакінченого злочину, у зв'язку з чим підтримано позицію можливості проведення

контролю за незакінченими тяжкими чи особливо тяжкими злочинами, що відповідає положенням діючого кримінального процесуального законодавства. Обґрунтовується доцільність розроблення окремої інструкції/методичних рекомендацій щодо проведення контролю за вчиненням злочину як комплексу процесуальних та організаційно-тактичних дій, де варто регламентувати процедуру підготовки, проведення, документування, відомчого контролю за проведенням цієї НСРД, а також питання організації взаємодії прокурора та слідчого із працівниками оперативних підрозділів під час проведення контролю за вчиненням злочину.

Ключові слова: негласна слідча (розшукова) дія, кримінальне провадження, контроль за вчиненням злочину, контрольована поставка, контрольована та оперативна закупка, спеціальний слідчий експеримент, імітування обстановки злочину.

Вступ. Розроблення ефективних та дієвих методичних рекомендацій щодо особливостей процедури і тактики контролю за вчиненням злочину не може бути якісним без чіткого усвідомлення в доктринах кримінальної процесуальної науки та науки оперативно-розшукової діяльності природи цієї НСРД та рівня її правової регламентації у законодавстві України. При цьому про потребу напрацювання відповідних рекомендацій свідчить як слідча практика, так і вказують низка правників у своїх наукових працях.

Питання негласних слідчих (розшукових) дій в системі кримінального провадження досліджували такі правники, як Ю. П. Аленін, Б. І. Бараненко, В. Д. Берназ, О. А. Білічак, Р. І. Благута, В. В. Гевко, В. А. Глазков, В. О. Глушков, В. А. Дашко, С. Ю. Ільченко, А. В. Іщенко, І. П. Козьяков, В. А. Колеснік, В. Т. Малярченко, Д. Й. Никифорчук, М. А. Погорецький, Г. П. Серета, Є. Д. Скулиш, С. С. Тарадойна, В. М. Тертишник, Л. Д. Удалова, М. Є. Шумило та ін. Проте комплексному вивченню стану правового регулювання та тактики проведення контролю за вчиненням злочину досі не приділялося достатньої уваги.

Мета статті полягає у аналізі стану правового регулювання в Україні контролю за вчиненням злочину як складної за своєю природою негласної слідчої (розшукової) дії та розробці пропозицій теоретико-практичного характеру для усунення виявлених недоліків.

Основна частина. Варто зауважити, що свого часу поява інституту негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НСРД) у кримінальному процесі України викликала неоднозначне сприйняття. Цей інститут, з одного боку, не вписується в багаторічну правову ідеологію вітчизняного кримінально-процесуального права, оскільки, по суті, об'єднує оперативно-розшукову діяльність і кримінальний процес в одне провадження, що завжди було предметом критики процесуалістів (Погорецький М.А., 2012: 56-63), а з другого – до набрання чинності КПК України 2012 року за результатами аналізу його норм і прогнозів щодо реалізації на практиці стає зрозумілим, що він потребує більш докладного правового врегулювання на міжвідомчому та відомчому рівнях (Комашко В., 2014: 98). Як вважає Благута Р.І., доцільність та навіть необхідність застосування можливостей НСРД як процесуальної форми ОРД у кримінальному провадженні не викликає сумніву. Адже без використання негласних, розвідувальних та контррозвідувальних заходів, які застосовуються у процесі підготовки та проведення НСРД, названі дії позбавлені сенсу та фактичної можливості досягнення мети їх проведення – отримання або перевірки доказів у конкретному кримінальному провадженні (Благута Р.І., 2013).

Серед системи НСРД на окрему увагу заслуговує контроль за вчиненням злочину, що є складною негласною слідчою (розшуковою) дією як з процесуальної точки зору, так і в частині організаційно-тактичного забезпечення. Варто зауважити, що складність розуміння та правового регулювання вказаної НСРД підтверджується тим, що законодавець в КПК України не розкриває поняття контролю за вчиненням злочину, частково розкриваючи лише його окремі форми та визначаючи умови проведення. Відповідно до ч. 1 ст. 271 КПК України контроль за вчиненням злочину може здійснюватися у випадках наявності достатніх підстав вважати, що готується вчинення або вчиняється тяжкий чи особливо тяжкий злочин, та проводиться в таких формах як контрольована поставка, контрольована та оперативна закупка, спеціальний слідчий експеримент, імітування обстановки злочину (Кодекс України № 4651-VI, 2012).

Спільним Наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5 була затверджена Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні (далі – Інструкція), якою визначено поняття кожної із наведених форм контролю за вчиненням злочину. Проте ні КПК України, ні вказана Інструкція не визначають якихось процесуальних особливостей її проведення, що зумовлює проблеми праворозуміння та правозастосування, а як наслідок – виникнення питань щодо забезпечення допустимості доказів, отриманих в ході цієї НСРД.

Так, контрольована поставка полягає в організації і здійсненні слідчим та оперативним підрозділом контролю за переміщенням (перевезенням, пересиланням, передачею, ввезенням, вивезенням з України чи транзитним переміщенням її територією) товарів, предметів і речовин, у тому числі заборонених до обігу, з метою виявлення ознак злочину та фіксації фактичних даних про протиправні діяння осіб, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України.

Під контрольованою закупкою розуміють імітацію придбання або отримання, у тому числі безоплатного, у фізичних та юридичних осіб незалежно від форм власності товару, який перебуває у вільному обігу, з метою викриття і документування факту вчинення злочину та особи, яка його вчинила. На відміну від контрольованої закупки, оперативна закупка полягає в імітації придбання або отримання, у тому числі безоплатного, у фізичних та юридичних осіб незалежно від форм власності товару, обіг якого обмежений чи

заборонений чинним законодавством, з метою викриття і документування факту вчинення злочину та особи, яка його вчинила.

Щодо спеціального слідчого експерименту, то він полягає у створенні слідчим та оперативним підрозділом відповідних умов в обстановці, максимально наближеній до реальної, з метою перевірки дійсних намірів певної особи, у діях якої вбачаються ознаки тяжкого чи особливо тяжкого злочину, спостереження за її поведінкою та прийняттям нею рішень щодо вчинення злочину.

Імітування обстановки злочину полягає в діях слідчого, уповноваженої особи, з використанням імітаційних засобів, які створюють у оточуючих уяву про вчинення реального злочину, з метою його запобігання та викриття відомої чи невідомої особи (осіб), яка планувала чи замовляла його вчинення. (Інструкція № 114/1042/516/1199/936/1687/5, 2012)

Вказані процесуальні дії мають складну природу, оскільки по суті, визначені у Главі 21 КПК України негласні слідчі (розшукові) дії є оперативно-розшуковими заходами. Крім того, вчені відмічають, що передбачені нормами оперативно-розшукового законодавства у зв'язку із певною трансформацією кримінального процесу та поступовою «процесуалізацією» оперативно-розшукової діяльності оперативно-розшукові заходи набули статусу негласних слідчих (розшукових) дій, які можуть проводитися як з метою розслідування кримінальних правопорушень, так і з метою пошуку й фіксації інформації стосовно злочинів, що готуються, чи осіб, які готують вчинення злочину. Таким чином, до початку кримінального провадження для виявлення та запобігання тяжким і особливо тяжким злочинам, що готуються, дії, передбачені Главою 21 КПК України, мають статус оперативно-розшукових заходів та регулюються нормами оперативно-розшукового законодавства (Комашко В., 2014: 98).

Таким чином, складність правового регулювання контролю за вчиненням злочину обумовлено правовою природою та різноплановими складовими, які формують досліджувану кримінальну процесуальну категорію. Аналіз норм Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» та КПК України дозволяє дійти висновку, що «окремі форми контролю за вчиненням злочину, а саме, оперативна та контрольована закупка, контрольована поставка до початку кримінального провадження можуть проводитися як оперативно-розшукові заходи. Спеціальний слідчий експеримент та імітація обстановки злочину, відповідно положень діючого законодавства та ст. 271 КПК України, проводиться лише в межах кримінального провадження» (Білічак О.А., 2017: 53).

Положеннями Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» передбачено, що «оперативним підрозділам для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності за наявності ... підстав надається право ... проводити контрольовану поставку та контрольовану і оперативну закупку товарів, предметів та речовин, у тому числі заборонених для обігу, у фізичних та юридичних осіб незалежно від форми власності з метою виявлення та документування фактів протиправних діянь. Проведення контрольованої поставки, контрольованої та оперативної закупок здійснюється згідно з положеннями ст. 271 КПК України у порядку, визначеному нормативно-правовими актами Міністерства внутрішніх справ України, Бюро економічної безпеки України, Служби безпеки України, погодженими з Офісом Генерального прокурора та зареєстрованими у Міністерстві юстиції України» (Закон України № 2135-ХІІ., 1992).

При цьому відповідно до ч. 5 ст. 271 КПК України порядок і тактика проведення контрольованої поставки, контрольованої та оперативної закупки, спеціального слідчого експерименту, імітування обстановки злочину визначається законодавством (Кодекс України № 4651-VI, 2012).

Варто зауважити, що загалом поняття «законодавство» використовується в українській правовій системі в основному у значенні як сукупності законів та інших нормативно-правових актів, які регламентують ту чи іншу сферу суспільних відносин і є джерелами певної галузі права. Цей термін без визначення його змісту використовує і Конституція України. У законах залежно від важливості і специфіки суспільних відносин, що регулюються, цей термін вживається в різних значеннях: в одних маються на увазі лише закони; в інших, передусім кодифікованих, в поняття «законодавство» включаються як закони та інші акти Верховної Ради України, так і акти Президента України, Кабінету Міністрів України, а в деяких випадках – також і нормативно-правові акти центральних органів виконавчої влади. (Рішення Конституційного Суду України N 17/81-97, 1998)

Якщо оцінювати сферу кримінальної юстиції, то «кримінальне процесуальне законодавство України складається з відповідних положень Конституції України, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цього Кодексу та інших законів України». Таким чином, положеннями ч. 2 ст. 1 КПК України підзаконні нормативно-правові акти не віднесено до числа кримінального процесуального законодавства, проте відмінне твердження закріплено у ЗУ «Про ОРД», оскільки вказує, що контрольована поставка, контрольована та оперативна закупки здійснюються згідно ст. 271 КПК України, але в порядку, визначеному відомчими нормативно-правовими актами. Тобто маємо колізію вказаних норм щодо місця відомчих нормативно-правових актів в системі кримінального процесуального законодавства в контексті реалізації форм контролю за вчиненням злочину.

Щодо нормативного розуміння самого поняття «контроль за вчиненням злочину», то КПК України та згадана вище Інструкція не містить його, що зумовило дискусію у наукових працях та проблеми із розумінням та відмежуванням окремих форм контролю за вчиненням злочину від інших негласних, а також гласних слідчих (розшукових) дій під час здійснення кримінальних проваджень.

Так, Комашко В.В. пропонує під контролем за вчиненням злочину розуміти «негласну слідчу (розшукову) дію, що являє собою комплекс взаємопов'язаних правових, організаційно-тактичних дій, які здійснюються

виключно за рішенням прокурора у визначених чинним законодавством формах та полягають у перевірці уповноваженими суб'єктами відповідності наявності та достовірності підстав вважати, що вчиняється (вчинено) тяжкий або особливо тяжкий злочин, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком випадків, передбачених КПК України» (Комашко В.В., 2016: 13).

Критикуючи дане визначення, зокрема, через використання конструкції «організаційно-тактичні дії», Грібов М.Л. слушно відмічає, що контроль за вчиненням злочину є поняттям ширшим, ніж уся сукупність форм контролю за вчиненням злочину, що передбачені ст. 271 КПК України, пропонуючи визначити його як «здійснення однієї або комплексу НСРД з метою фіксації факту вчинення особою або групою осіб готування та (або) замаху на тяжкий та особливо тяжкий злочин». Автор відмічає, що «крім того, складовою контролю за вчиненням злочину вважаємо затримання особи «на гарячому» та невідкладне проведення відкритих слідчих (розшукових) дій (огляд, обшук, освідування, допит). Саме комплексність НСРД та СРД і утворюють зміст операцій, що мають бути юридично закріплені як контроль за вчиненням злочину.» (Грібов М.Л., 2016: 249)

Важливим є питання щодо правового регулювання допустимості проведення контролю за вчиненням злочинів при незакінчених злочинних діяннях. Так, відповідно ч. 1 ст. 271 КПК України контроль за вчиненням злочину може здійснюватися, якщо є достатні підстави вважати, що готується вчинення або вчиняється тяжкий або особливо тяжкий злочин. Проте згідно ст. 246, 214 КПК України негласні слідчі (розшукові) дії можуть проводитися у випадку вчинення злочинів, відомості про які внесено до ЄРДР. На думку Кушпіт В.П. та Циліорик І.І., «такі злочини повинні бути закінченими. Проте на практиці може трапитися ситуація, коли під час будь-якої негласної слідчої (розшукової) дії виникне необхідність у здійсненні контролю за вчиненням злочину. У такому випадку результати проведеного контролю згідно із ч. 1 ст. 257 КПК можуть бути використані в іншому кримінальному провадженні за умови дотримання встановлених законом вимог.» (Кушпіт В.П., Циліорик І.І., 2019: 95)

На противагу цій позиції, Грібов Л.М., беручи до уваги ч. 1 ст. 214 КПК України, де наголошено, що «слідчий, прокурор невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним із будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань і розпочати розслідування». КПК України, зауважує що «у разі здійснення контролю за вчиненням злочину у кримінальному провадженні таке формулювання тлумачиться стороною захисту не інакше, як вимога розпочинати досудове розслідування лише в разі наявності інформації щодо закінченого злочину. Адже в такому разі докази, здобуті під час контролю за вчиненням злочину, не відповідають вимогам допустимості.» (Грібов М.Л., 2016: 250)

Згідно ч. 2 ст. 13 КК України «незакінченим кримінальним правопорушенням є готування до кримінального правопорушення та замах на кримінальне правопорушення». Ст.ст. 14-15 КК України вказують, що «готуванням до кримінального правопорушення є підшукування або пристосування засобів чи знарядь, підшукування співучасників або змова на вчинення кримінального правопорушення, усунення перешкод, а також інше умисне створення умов для вчинення кримінального правопорушення. ... Замахом на кримінальне правопорушення є вчинення особою з прямим умислом діяння (дії або бездіяльності), безпосередньо спрямованого на вчинення кримінального правопорушення, передбаченого відповідною статтею Особливої частини цього Кодексу, якщо при цьому кримінальне правопорушення не було доведено до кінця з причин, що не залежали від її волі.» (Кодекс України № 2341-III, 2001] Враховуючи положення КК України, Глібов Л.М. слушно вважає, що «готування до злочину та замах на нього є суспільно небезпечним винним діянням та тягне за собою кримінальну відповідальність, передбачену відповідною статтею особливої частини вказаного кодексу.» (Грібов М.Л., 2016: 250). Виходячи із наведеного, можливість проведення контролю за вчиненням злочину щодо незакінчених тяжких чи особливо тяжких злочинів відповідає положенням діючого кримінального процесуального законодавства.

Висновки. Проведений огляд стану правового забезпечення контролю за вчиненням злочину дозволяє стверджувати, що воно потребує удосконалення в частині чіткого відмежування від положень законодавства у сфері оперативно-розшукової діяльності, а також регламентації процесуального порядку вказаних окремих форм досліджуваної НСРД, юридична визначеність процедури яких (в допустимих межах з точки зору використовуваних пошукових та контррозвідувальних заходів, що здійснюються із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів), є запорукою забезпечення допустимості отриманих доказів. Це важливий елемент дієвості кримінального провадження, оскільки практики ЄСПЛ будь-який процесуальних захід є законним, якщо він є якісним, зрозумілим, доступним для сприйняття і прозорим, а також має чітке юридичне визначення щодо процедури його здійснення.

Таким чином складність правової природи контролю за вчиненням злочину зумовлює потребу подальших аналізів слідчої та судової практики із одночасним здійсненням наукової дискусії, результатом чого мають стати нормативне закріплення поняття контролю за вчиненням злочину як комплексу процесуальних та організаційно-тактичних дій, а також регламентація процедур підготовки, проведення, документування, відомчого контролю за проведенням передбачених КПК України форм контролю. Особливе місце контролю за вчиненням злочину в системі НСРД дозволяє говорити про доцільність розроблення окремої інструкції/методичних рекомендацій саме з питань контролю за вчиненням злочину. Оскільки слідчі у своїй професійній діяльності, яка переважно є гласною, не мають навиків застосування сил та засобів оперативної

діяльності, то у запропонованій інструкції окремо також варто приділити увагу питанням організації взаємодії прокурора та слідчого із працівниками оперативних підрозділів під час проведення відповідної негласної слідчої (розшукової) дії.

Список використаних джерел:

1. Білічак О.А. Контроль за вчиненням злочину: поняття та форми. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського*. 2017. № 2. Том 28(68). С. 51–55.
2. Благута Р.І. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми підготовки та проведення. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. URL: http://irbis-nbuv.gov.ua/.../cgiirbis_64.exe
3. Грібов М.Л. Законодавче регулювання контролю за вчиненням злочину. *Порівняльно-аналітичне право*. 2016. № 6. С. 248–250.
4. Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: наказ Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12#Text> (дата звернення 10.09.2022)
5. Комашко В. Доктринальні підходи до визначення поняття контролю за вчиненням злочину. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2014. № 4. С. 96–105
6. Комашко В.В. Правові та організаційні основи контролю за вчиненням злочину: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09. Одеса, 2016. 20 с.
7. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05 квітня 2001 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення 05.09.2022)
8. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/lws/show/4651-17> (дата звернення 14.09.2022)
9. Кушпіт В.П., Циліорик І.І. Контроль за вчиненням злочину як один із видів негласних слідчих (розшукових) дій. *Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Серія: Юридичні науки*. 2019. С. 93–97. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2020/feb/20947/15.pdf>
10. Погорельський М.А. Впровадження інституту негласних (розшукових) слідчих дій в правозастосовну практику. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2012. № 2 (28). С. 56–63.
11. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18.02.1992 р. № 2135-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text> (дата звернення 10.09.2022).
12. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміну "законодавство"): від 09.07.1998 р. справа N 17/81-97. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-98#Text> (дата звернення 02.09.2022).

References:

1. Bilichak, O.A. (2017). Kontrol' za vchynennyam zlochyynu: ponyattya ta formy [Control over the commission of a crime: concepts and forms]. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernads'koho..* № 2. Tom 28(68). P. 51–55 [in Ukrainian]
2. Blahuta, R.I. (2013). Nehlasni slidchi (rozshukovi) diyi: problemy pidhotovky ta provedennya [Covert investigative (research) actions: problems of preparation and implementation]. *Yurydychnyy chasopys Natsional'noyi akademiyi vnutrishnikh sprav*. № 1. Retrieved from: http://irbis-nbuv.gov.ua/.../cgiirbis_64.exe [in Ukrainian].
3. Hribov, M.L. (2016). Zakonodavche rehulyuvannya kontrolyu za vchynennyam zlochyynu [Legislative regulation of control over the commission of a crime]. *Porivnyal'no-analitychne pravo*. № 6. P. 248–250 [in Ukrainian].
4. Instruksiya pro orhanizatsiyu provedennya nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) diy ta vykorystannya yikh rezul'tativ u kryminal'nomu provadzhenni [Instructions on the organization of secret investigative (search) activities and the use of their results in criminal proceedings]: nakaz Heneral'noyi prokuratury Ukrayiny, Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrayiny, Sluzhby bezpeky Ukrayiny, Administratsiyi Derzhavnoyi prykordonnoyi sluzhby Ukrayiny, Ministerstva finansiv Ukrayiny, Ministerstva yustytisyi Ukrayiny vid 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12#Text> [in Ukrainian].
5. Komashko, V. (2014). Doktrynal'ni pidkhody do vyznachennya ponyattya kontrolyu za vchynennyam zlochyynu [Doctrinal approaches to defining the concept of control over the commission of a crime]. *Naukovyy chasopys Natsional'noyi akademiyi prokuratury Ukrayiny*. № 4. P. 96–105 [in Ukrainian].
6. Komashko, V.V. (2016). Pravovi ta orhanizatsiyi osnovy kontrolyu za vchynennyam zlochyynu [Legal and organizational bases of control over the commission of a crime]: avtoref. dys. na zdobuttya nauk. stupenya kand. yuryd. nauk: spets. 12.00.09. Odesa. 20 p. [in Ukrainian].
7. Kryminal'nyy kodeks Ukrayiny: vid 05 kvitnya 2001 r. № 2341-III [Criminal Code of Ukraine: Law of Ukraine dated April 5, 2001 No. 2341-III.]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> [in Ukrainian].
8. Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrayiny: Zakon vid 13.04.2012 № 4651-VI [Criminal Procedure Code of Ukraine: Law dated 04.13.2012 No. 4651-VI]. Retrieved from: <http://zakon3.rada.gov.ua/lws/show/4651-17> [in Ukrainian].
9. Kushpit, V.P. & Tsyl'yuryk, I.I. (2019). Kontrol' za vchynennyam zlochyynu yak odyn iz vydiv nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) diy [Control over the commission of a crime as one of the types of covert investigative (research) actions.]. *Visnyk Natsional'noho universytetu "L'vivs'ka politekhniky". Seriya: Yurydychni nauky*. P. 93–97. Retrieved from: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2020/feb/20947/15.pdf> [in Ukrainian].

10. Pohorets'kyi, M.A. (2012). Vprovadzhennya instytutu nehlasnykh (rozshukovykh) slidchykh diy v pravozastosovnu praktyku [Introduction of the institute of covert (investigative) investigative actions into law enforcement practice]. *Borot'ba z orhanizovanoyu zlochynnistyu i koruptsiyeyu (teoriya i praktyka)*. № 2 (28). P. 56–63 [in Ukrainian].
11. Pro operativno-rozshukovu diyal'nist': Zakon Ukrayiny vid 18.02.1992 r. № 2135-XII [On operational and investigative activity: Law of Ukraine dated February 18, 1992 No. 2135-XII.]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text> [in Ukrainian].
12. IRishennya Konstytutsiynoho Sudu Ukrayiny u spravi za konstytutsiynym zvernenniam Kyyivs'koyi mis'koyi rady profesiynykh spilok shchodo ofitsiynoho tlumachennya chastyny tret'oyi statti 21 Kodeksu zakoniv pro pratsyu Ukrayiny (sprava pro tlumachennya terminu "zakonodavstvo"): vid 09.07.1998 r. sprava N 17/81-97 [Decision of the Constitutional Court of Ukraine in the case of the constitutional appeal of the Kyiv City Council of Trade Unions regarding the official interpretation of the third part of Article 21 of the Labor Code of Ukraine (the case on the interpretation of the term "legislation"): dated 07/09/1998, case N 17/81-97.]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-98#Text> [in Ukrainian].